

El partit de l'afició

Si fa alguns anys es considerava Sarrià com un dels feus madridistes, ara ja no és així. Els espanyolistes no poden permetre

**DUTXA
FREDA**

que avui el Lluís Companys emeti més crits blancs que blanc-i-blaus. L'afició de l'Espanyol jugarà també el seu partit particular i estem convençuts que el guanyarà a la graderia i transmetrà tota la seva força al terreny de joc per aconseguir una doble victòria. / MANEL RODRÍGUEZ.

El 20 de maig farà deu anys que vaig fer plorar el meu fill per primera vegada. No va ser amb mala intenció. Era al bressol (ja sabeu quina edat té ara el noi) i el meu crit —segur que tots sabeu per què— li va causar un esglai tan gran que li va costar adormir-se. Aquell dia no em va saber greu. Fa anys que penso que m'agradaria tornar a cridar com aquell dia, sense haver-me de reprimir per no despertar el nano, sinó competint a veure qui xiscla més fort. Sempre se m'ha posat

DE RABONA

Farà deu anys que vaig fer plorar el meu fill

Més que respostes, el que voldríem tots dos és que el vaticini de Jordi Pujol en la recepció al Figueres —«Sort que veniu vosaltres perquè em sembla que aquest any no vindrà ningú més»— no es compleixi. Però fins avui no tinc motius per pensar que el nas del president va errat. / TONI ROMERO

la pell de gallina quan veig Koeman agafar arrencada. Estic malalt? De psiquiatre? La màquina mediàtica m'ha abduït a mi, i (més perillós) també ho farà amb el meu fill prepúber?

[TRIBUNA COBERTA ANDREU FREIXES]

El somriure de Zaplana

Es preguntava Joan Fuster en un dels seus aforismes: «però els poderosos, d'on vénen?» La teoria política sembla, a primer cop d'ull, allunyada del procel·lós terreny de la praxi esportiva. Però només ho està si considerem que l'esbombada *liga de les estrelles* té alguna cosa a veure amb l'esperit esportiu. Personalment, m'inclino a pensar que el futbol és, en aquest nivell, negoci i, sobretot, és poder.

D'on vénen els poderosos? Tant se val d'on vénen, però el que no admet cap dubte és on van: a la llotja del Bernabeu. Asseure's a la llotja del Santiago Bernabeu és participar del *jubileu* que ha decretat el madridisme; és viure l'íntima comunió entre madridisme i poder. Que el poder és blanc, no té tant a veure amb la impunitat amb què Hierro reparteix patacades al camp, com amb qui s'ho mira des de la llotja. El rostre del poder, del poder de debò, es visualitza a la llotja blanca. Poder polític, econòmic, mediàtic, judicial, militar. Allà hi són tots, es coneixen tots; el passat els uneix, el present els somriu, el futur els ilumina. El ritual és sempre el mateix, encaixades, abraçades i l'íntima convicció de moure's en el constitucionalisme esportiu.

Sacraments i tragicomèdia. Però, mentre a Madrid assisteixen cofois a l'auto sacramental que cada dues setmanes presideix Florentino Pérez i que interpreten Zidane i companyia, a Can Barça estem condemnats a la tragicomèdia permanent que té com a protagonistes princi-

Zaplana sap somriure sempre que convé. / EFE

pals Joan Gaspart a la llotja i Carles Rexach a la banqueta. Amb aquest panorama no és estrany que el ciment sigui cada cop més visible a l'estadi. L'espectacle futbolístic ja fa temps que ha desaparegut del Camp Nou, i el poder —si mai ha existit— ha volat de la llotja blaugrana i s'ha instal·lat definitivament al Santiago Bernabeu. Es cullin on es cullin, és allà on es remenen les cires. Ho reconeixia aquests dies Eusebi Cima, president de la patronal terrassenca, quan afirmava: «és més pràctic tenir la seu a Madrid»

o «si fos el president d'una gran empresa instal·laria la seu a Madrid». Ignoro quins són els colors de l'empresari tèxtil; no dubto, en canvi, del barcelonisme del president Gaspart, però si aquests són els nostres dirigents econòmics i esportius, aquest país, que no té fronteres, no té tampoc futur.

Poder blanc. Que el poder és blanc, ho sap també Eduardo Zaplana. Per això va peregrinar a la llotja blanca i va somriure quan els seus, els blancs del Bernabeu, van marcar al

València. No hi fa res que des de fa dues legislatures presideixi la Generalitat Valenciana, home de formació cultural enigmàtica, sempre ha demostrat una prodigiosa habilitat per situar-se allà on bufa el vent. Per això, si el poder hagués triat com a seu social el camp de Mestalla, Zaplana no hauria somrigut i fins i tot és possible que, amb el temps, hagués tirat terra sobre la gesta que va protagonitzar allà a Benidorm, quan va fundar la penya madridista d'aquesta localitat. Però Zaplana no s'equivoca. Al president d'un govern que ha tret dels programes escolars de literatura catalana els autors no nascuts a València, al president d'un govern que ha tingut assessors culturals del nivell de Jaime Morey i ambaixadors de l'alçada de Julio Iglesias, no li agrada la lluna de València, perquè sap que el futur és a la llotja del Bernabeu i, per això, somriu. Probablement Zaplana no hagi llegit mai Bernat Metge —és medieval i barceloní—, però sap posar en pràctica com ningú un dels seus consells més cínics: «siats de natura d'anguila / en quant farets.» Segurament tampoc no llegeix Joan Fuster, tot i que és valencià i escrivia quan el seu futur ambaixador saltava a la fama al Festival de Benidorm amb allò de «*la vida sigue igual*», però sempre ha sabut on és el poder: de Cartagena a Benidorm; de Benidorm a València, de València a... Diuen que enveran l'escut del Madrid a l'espai perquè la lluna s'assabenti del Centenario. Si és així, Zaplana somriurà a la llotja del Bernabeu i somriurà a la lluna.